

Griffienummer:

Notitienummer: 66.97.704-01.

Datum vonnis: 3.4.2012.

De Rechtbank van Eerste Aanleg van het Arrondissement Tongeren zitting houdende in Correctionele Zaken, 11° Kamer, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN ZAKE

A. HET OPENBAAR MINISTERIE :

B. DE STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR van het VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie met diensten
gevestigd te

- eiser in herstel- tussenkomst ter zitting van 24.1.2012 en vertegenwoordigd door
Mter. , advokaat te tegen de beklaagden, hierna vermeld.

TEGEN

1. , geboren te op en
wonende te wonende te

2. , geboren te op en wonende te
wonende te ,

Verdacht van:

Te vanaf 15 juni 2001 tot op het ogenblik dezer dagvaarding:

De eerste en de tweede:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

dagvaarding ;

Gehoord Mter. loco Mter. advokaten te in haar verdedigingsmiddelen namens de beide beklaagden dewelke zij ter zitting vertegenwoordigden in haar verzoek om vrijspraak, ondergeschikt om een louter schuldigverklaring, uiterst ondergeschikt om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, dan wel uitstel van strafuitvoering.
Gezien de neergelegde conclusie en vervangende syntheseconclusie en stukken.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn ongunstig advies omtrent het verzoek tot opschorting.

Allen gebruikten de Nederlandse taal ;

I. Beoordeling

1.
Ter zitting van 13 mei 2011 heeft het Openbaar Ministerie een schriftelijke nota neergelegd waarbij zij vordert om de tenlastelegging zoals omschreven in het bevel tot dagvaarding ingevolge decreetswijzigingen als volgt te herkwalficeren:

“Te op hierna vermelde data

Op de percelen aldaar gelegen gekadaastreerd met respectievelijke oppervlakten van 5a12ca, 2a10ca en 8a40ca, eigendom van de huwgemeenschap ingevolge akte verleden door notaris te op 18.06.1986

1. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), en/of bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie),

in casu

- een woning in pseudo Spaanse bouwstijl met volgende kenmerken: de woning in verdiepvorm is opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelstenen en hout, aan de voorzijde is er een galerij in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De oppervlakte van de totale constructie bedraagt ca.*
- een terras aangelegd in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;*
- een inrit naar een onderliggende garage naast de woning, voorzien van een keermuur in gevelstenen over een lengte van ca. 8,30m en voorzien van een betonnen vloerdek;*
- een open opslagruimte gebouwd in hout en staalplaat;*
- een zwembad met een oppervlakte van 70m²*

van 15 juni 2001 tot datum van de inleidende dagvaarding te hebben in stand gehouden.

2. bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hiernavermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), en/of bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie),

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

in casu

- een woning in pseudo Spaanse bouwstijl met volgende kenmerken: de woning in verdiepvorm is opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelstenen en hout, aan de voorzijde is er een galerij in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De oppervlakte van de totale constructie bedraagt ca.

- een terras aangelegd in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;

- een inrit naar een onderliggende garage naast de woning, voorzien van een keermuur in gevelstenen over een lengte van ca. 8,30m en voorzien van een betonnen vloerdek;

- een open opslagruimte gebouwd in hout en staalplaat;

- een zwembad met een oppervlakte van 70m²

van 15 juni 2001 tot datum van de inleidende dagvaarding te hebben in stand gehouden.”

De tenlastelegging wordt dienvolgens heromschreven zoals aangegeven in het beschikkend gedeelte van het vonnis. Beklaagden werden hiervan ingelicht en hebben er zich op kunnen verdedigen.

2.

Beide beklaagden worden ervan verdacht een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 6.1.1.1° en 3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, door zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning op een onroerend goed gelegen in de

hiernavolgende bouwwerken te hebben in stand gehouden:

- een woning in pseudo Spaanse bouwstijl met een totale oppervlakte van 142m², waarbij de woning in verdiepvorm is opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelstenen en hout, aan de voorzijde is er een galerij in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen;

- een terras in tegels met een oppervlakte van ca. 80m²;

- een keermuur met een lengte van ca. 8,30m en een betonnen vloerdek;

- een open opslagruimte in hout en staalplaat;

- een zwembad met een oppervlakte van 70m².

Deze feiten zouden zich situeren in de periode vanaf 15 juni 2001 tot de datum van de inleidende dagvaarding, zijnde 16 december 2008.

De feiten zijn bewezen op grond van de gegevens van het vooronderzoek en van het onderzoek op de terechtzitting van 13 maart 2012.

2.

Het gewestplan _____ waarbinnen het perceel gelegen is, werd bij koninklijk besluit van 22 maart 1978 definitief vastgesteld. Het perceel is bestemd tot natuurgebied.

Uit onderzoek van de technische dienst van _____ is gebleken dat er ter plaatse aan _____ een woning werd opgericht in 1947, doch er zijn geen gegevens meer terug te vinden over hoe de woning er oorspronkelijk uitzag.

Feit is wel dat deze woning bij besluit van _____ van 17 april 1984 onbewoonbaar werd verklaard omdat de ruwbouw in dergelijke slechte staat verkeerde dat het gebouw een bestendig gevaar betekende voor de voorbijgangers en het verkeer op de openbare weg.

Beklaagden hebben de woning in kwestie kort nadien verkregen en hebben er de nodige werken aan uitgevoerd, zodat de woning bij besluit van 17 oktober 1986 terug gezond en bewoonbaar werd verklaard. In de daaropvolgende jaren hebben beklagden echter werken uitgevoerd die het louter terug bewoonbaar maken van het onroerend goed dat zij hadden aangekocht overtroffen.

Op 15 juni 2001 werd een proces-verbaal opgesteld voor het wederrechtelijk verbouwen/oprichten van een woning, het oprichten van een afdak, het plaatsen van een caravan, het ophogen van het terrein en het aanleggen van een zwembad. De herstellvordering werd op 28 september 2001 verstuurd aan de procureur des Konings.

Beklaagden vroegen een regularisatievergunning voor de woning. Het ontwerp voorzag bepaalde aanpassingswerken aan de woning die de constructie aanvaardbaarder moesten maken.

Op 5 april 2004 werd de regularisatievergunning door het College van Burgemeester en Schepenen geweigerd. Het beroep tegen deze weigering werd bij besluit van de bestendige deputatie van 22 september 2004 afgewezen.

Uit het strafdossier blijkt dat beklagden in hun beroepsschrift tegen de weigering hebben toegegeven dat zij van de bestaande woning de ruwbouwmuren hebben vervangen en het uitzicht van de woning hebben gewijzigd in een pseudo Spaanse bouwstijl, dat zij een afdak hebben gebouwd, dat zij een keermuur hebben gebouwd en dat zij een terras hebben opricht.

Beklaagden hebben toegegeven in 1993, aldus nadat de woning terug gezond en bewoonbaar werd verklaard, met de verfraaiing van de woning te zijn begonnen en dat door de werken die zij toen hebben uitgevoerd, het aanzicht van het onroerend goed is veranderd.

3.

De rechtbank is van oordeel dat uit de gegevens van het strafdossier genoegzaam blijkt dat beklaagden de door hen aangekochte bouwvallige woning dermate hebben verbouwd, dat de staat waarin deze thans verkeert geenszins meer vergelijkbaar kan zijn met de staat waarin deze in 1947 dan wel in 1984 op het ogenblik van onbewoonbaarverklaring verkeerde. Het is bovendien duidelijk dat wanneer men volledig nieuwe ruwbouwmuren opbouwt, er eerder sprake is van een quasi nieuwbouw eerder dan van een verbouwing van een bestaand pand. De vaststelling dat in de tenlastelegging wordt vermeld dat het om de instandhouding van een "nieuwbouwwoning" gaat, terwijl het een quasi nieuwbouw betreft, doet geen afbreuk aan het feit dat het misdrijf bewezen is.

a. Vermoeden van vergunning

Beklaagden beroepen zich op het vermoeden van vergunning zoals bepaald in artikel 4.2.14 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

Paragraaf 1 van voormeld artikel omvat een onweerlegbaar vermoeden van vergunning voor die constructies die dateren van vóór de inwerkingtreding van de stedenbouwwet op 22 april 1962.

Betreffend artikel legt in §2 de grondslag voor een weerlegbaar vermoeden van vergunning in hoofde van constructies die dateren uit de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het betrokken gewestplan.

De bewijslast is als volgt: beklaagden dienen de datum van oprichting van de constructie aan te tonen en wanneer blijkt dat die binnen de bedoelde periode valt, moet de overheid aantonen dat de constructie in overtreding werd opgericht.

De kwestieuze constructie dateert alleszins van ná 22 april 1962 maar niet vóór de eerste inwerkingtreding van het betrokken gewestplan dat werd goedgekeurd bij K.B. van 22 maart 1978 en 15 dagen later in werking is getreden. De Stedenbouwwet bepaalde immers dat het besluit houdende vaststelling van het gewestplan in werking trad 15 dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad en dat de provinciegouverneur binnen die termijn het gewestplan opstuurde naar de betrokken gemeenten. Vanaf dan kon de burger het gewestplan consulteren.

Uit het dossier blijkt dat de woning van beklaagden op 17 april 1984 nog onbewoonbaar werd verklaard en dat deze terug bewoonbaar was op 17 oktober 1986. Beklaagden hebben aldus werken uitgevoerd ná de inwerkingtreding van het gewestplan in 1978. Verder hebben zij zelf toegegeven in 1993 te zijn begonnen met de 'verfraaiingswerken' die het uitzicht van de bestaande constructie volledig hebben veranderd. Dus zelfs indien er een vermoeden van vergunning zou rusten op de woning van beklaagden, zouden conform §3 van artikel 4.2.14 VCRO de aanpassingswerken die werden uitgevoerd in 1993 niet gedekt zijn door enig vermoeden van vergunning.

Er wordt door beklaagden niet aangetoond dat de datum van oprichting van de constructie valt binnen de in artikel 4.2.14 VCRO bedoelde periode, zodat er geen vermoeden van vergunning is.

b. Bevel van de overheid

Beklaagden stellen dat er in hun hoofde een afwezigheid van opzet en schuld is nu zij enkel uitvoering hebben gegeven aan het bevel van de burgemeester van van 17 april 1984 om op korte termijn verschillende werken uit te voeren opdat de woning terug bewoonbaar zou kunnen worden verklaard. Beklaagden verwijten de gemeente hen nooit te hebben gezegd dat de bevolen verbeterings- en onderhoudswerken vergunningsplichtig zouden zijn.

De rechtbank merkt in dit verband vooreerst op dat dit niet wegneemt dat beklaagden zelf de nodige diligentie aan de dag dienden te leggen om de nodige inlichtingen ter zake in te winnen en de vereiste vergunningen aan te vragen. Verder blijkt uit de gegevens van het dossier en de eigen verklaringen van beklaagden duidelijk dat zij tal van werken in 1993 en dus ná de bewoonbaarverklaring in 1986 hebben uitgevoerd en dat zij ook op dat ogenblik geen enkel initiatief hebben ondernomen om vergunningen aan te vragen. De werken die beklaagden hebben verricht hebben het bevel van de burgemeester tot het louter terug bewoonbaar maken van de woning ver overstegen, zodat zij dit dan ook moeilijk als verrechtvaardiging voor hun handelingen kunnen invoeren.

II. Straffinaat

Beklaagden verzoeken de rechtbank om een milde toepassing van de strafwet en meer bepaald een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring omwille van overschrijding van de redelijke termijn.

Gelet op de concrete omstandigheden (vooronderzoek, regularisatieprocedure gevoerd door beklaagden, 2 x advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid) is de rechtbank van oordeel dat de strafvervolgning niet onredelijk lang heeft aangesleept en dat artikel 6.1 EVRM bijgevolg niet geschonden is. De ratio legis van de redelijke termijn in strafzaken is te vermijden dat de verdachte te lang in het ongewisse zou blijven over de uitkomst van een strafvervolgning waarvan hij weet dat ze tegen hem loopt.

Beklaagden waren zich welbewust van het feit dat ze werken hebben uitgevoerd die een bewoonbaarverklaring ver te boven gingen en dat zij hiervoor geen vergunning hadden en zij hebben in feite gedurende zeer lange tijd kunnen genieten van de voordelen van de wederrechtelijk opgetrokken constructie.

Eerste beklagde

Rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten, met de persoonlijkheid van eerste beklagde en met zijn blanco strafregister, wordt eerste beklagde veroordeeld tot een geldboete van 200 euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 1.100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

Tweede beklagde

Rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten, met de persoonlijkheid van tweede beklagde en met haar blanco strafregister, wordt tweede beklagde veroordeeld tot een geldboete van 200 euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 1.100 euro of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

III. De herstellvordering

1.

De Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest vordert veroordeling van beklagden tot het herstel van de plaats in de vorige toestand, meer bepaald:

- de complete afbraak, incl. de (betonnen) fundering van de wederrechtelijk opgerichte nieuwbouwwoning met een totale oppervlakte van ca. 142m². Het betreft hier een woning in verdiepingsvorm, opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelsteen en hout. Aan de voorzijde werd een "galerij" in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De kroonlijsthoogte varieert tussen de 2,20m en 4,50m. De hellende akten zijn afgewerkt met pannen;
- het volledig opbreken van een wederrechtelijk aangelegd terras in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;
- de totale afbraak van een wederrechtelijk opgerichte open opslagruimte (afdak) gebouwd in hout en deels geprofileerde staalplaat met een oppervlakte van ca. 3m x 6,30m en hoogte van ca. 2,40m, afgedekt met eternieten golfplaten. Deze open opslagruimte bevindt zich achter de woning en werd ingeplant op de perceelsgrens;
- het volledig verwijderen, rechts van de woning, van het wederrechtelijk aangelegde zwembad met ploeterbad met een totale oppervlakte van ca. 70m² en het terug opvullen, met streekeigen grond, van de achtergebleven kuil;
- de volledige verwijdering, rechts van het zwembad, van de wederrechtelijk geplaatste caravan met een oppervlakte van ca. 3m x 8m;
- de volledige verwijdering van alle uithcemse struiken en coniferen die wederrechtelijk op de kwestieuze terreinen werden aangeplant.

2.

Middels tussenvonnis van deze rechtbank van 27 februari 2009 werd het dossier voor advies voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, die een eerste advies heeft uitgebracht op 19 juni 2009. Dit advies diende terug te worden ingetrokken, waarop een tweede negatief advies van de Hoge Raad is tussengekomen op 8 april 2011. Dergelijk advies bindt de rechtbank evenwel niet.

3. Verjaring van de herstellvordering

Beklaagden stellen dat de herstellvordering verjaard is, daar het bestuur kennis heeft van de werken sinds 1986.

De Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest stelt dat hij pas kennis heeft van de inbreuken sedert het proces-verbaal van vaststelling van 5 juli 2001.

In een arrest van 13 mei 2003 (www.cassonline.be) bevestigde het Hof van Cassatie uitdrukkelijk dat de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur een maatregel is van burgerlijke aard die tot de strafvordering behoort, zodat deze vordering, overeenkomstig artikel 26 V.T.Sv. niet verjaart vóór de strafvordering. De verjaring van de herstellvordering voor de strafrechter verloopt dan ook volgens de verjaringsregels van toepassing op de burgerlijke vordering uit een misdrijf, zodat zij valt onder het burgerlijk verjaringsregime van artikel 26 VT.Sv.

Deze regel heeft voorrang op de regel van art. 2262bis §2 B.W. volgens welke de rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid in ieder geval verjaren door verloop van twintig jaar vanaf de dag volgend op die waarop het feit waardoor de schade is veroorzaakt zich heeft voorgedaan.

De rechtbank stelt vast dat de strafvordering in casu niet is verjaard.

Het Hof van Cassatie stelde bovendien in het genoemde arrest van 13 mei 2003 dat wanneer de vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat voor de strafrechter tijdig is ingesteld, de verjaring ervan niet meer loopt totdat een in kracht van gewijsde gegane beslissing het geding beëindigd heeft.

Volledigheidshalve wenst de rechtbank nog het volgende op te merken. Een stedenbouwmisdrijf is een wanbedrijf dat conform art. 21 V.T.Sv. verjaart door verloop van vijf jaar vanaf de voltrekking van het misdrijf. In casu betreft het echter een misdrijf van instandhouding dat strafbaar is aangezien de feiten werden gepleegd in ruimtelijk kwetsbaar gebied (art. 6.1.1, 3delid en 6.1.2 VCRO) en dat een voortdurend misdrijf betreft, waar de verjaring in beginsel maar zal beginnen lopen vanaf de dag waarop de gevolgen van het misdrijf verdwijnen.

Rekening houdende met al deze omstandigheden kan worden besloten dat de herstellvordering niet is verjaard.

4. Schending van het recht op behandeling binnen een redelijke termijn

Beklaagden werpen op dat hun zaak niet werd behandeld binnen een redelijke termijn. Zij stellen dat de werken dateren van 1986 en dat de bevoegde overheid hiervan op dat ogenblik kennis had nu zij op 17 oktober 1986 de voorlopige onbewoonbaarverklaring had opgeheven. Zij stellen verder dat niettegenstaande het proces-verbaal van vaststelling dateert van 5 juli 2001 en de herstellvordering werd opgesteld op 28 september 2001, het nog tot 2 december 2008 duurde vooraleer een dagvaarding aan hen werd betekend.

Overeenkomstig artikel 6.1. EVRM heeft eenieder bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Het EVRM bepaalt evenwel niet zelf de gevolgen die een feitenrechter aan de door hem vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn moet verbinden. Art. 21 ter V.T.Sv. bepaalt dat bij overschrijding van de redelijke termijn de rechter een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring of een straf lager dan de wettelijke minimumstraf kan uitspreken. Voor zover daartoe aanleiding bestaat, wordt de verdachte nog wel veroordeeld tot teruggave (vgl. T. VANDROMME, "Recente ontwikkelingen in de handhaving van de ruimtelijke ordening: de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en de uitgebreide cassatierechtspraak" in *R.W.* 2010-11, nr. 11, 434 e.v.).

Wegens de unanimiteit over de kwalificatie van de herstelmaatregelen als bijzondere vorm van teruggave, werd algemeen aangenomen dat de rechter ook bij overschrijding van de redelijke termijn de veroordeling tot herstel diende uit te spreken zo daartoe aanleiding bestaat, waarmee dan bedoeld wordt zolang een veroordeling tot herstel nodig is om de gevolgen van het stedenbouwkundig misdrijf te doen verdwijnen.

Nu het Hof van Cassatie ook na oordeelt dat de herstelmaatregel in het interne recht nog steeds kadert binnen het concept van de teruggave, betekent dit dat de strafrechter ook bij overschrijding van de redelijke termijn nog steeds het herstel dient uit te spreken: net zoals de teruggave strekt de herstellvordering tot herstel van de toestand van vóór het misdrijf (Cass. 9 juni 2009, *R.A.B.G.* 2009, 919, noot van F. VAN VOLSEM).

Zelfs indien kan worden geoordeeld dat de redelijke termijn werd overschreden – quod non - hebben beklaagden geen recht op verval van de herstellvordering. Zolang een veroordeling tot herstel noodzakelijk is om een einde te maken aan de gevolgen van het misdrijf, dient zij te worden uitgesproken (Cass. 17 februari 2009,

Het loutere tijdsverloop doet geen afbreuk aan het legitieme doel van de herstellvordering en het herstel van de plaats is nog steeds noodzakelijk om een einde te maken aan de schadelijke en onvergunbare situatie (vgl. Cass. 15 september

De rechtbank is van oordeel dat in casu de redelijke termijn niet is overschreden. Het eerste proces-verbaal van vaststelling van de bouwinbreuken dateert van 5 juli 2001 en werd datzelfde jaar overgemaakt aan het openbaar ministerie.

Beklaagden hebben nadien een regularisatieprocedure gevoerd die ettelijke jaren in beslag heeft genomen en die zowel in eerste administratieve aanleg als in graad van

beroep werd geweigerd. Er moest tweemaal een advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid tussenkomen, waarvan het tweede advies slechts dateert van 8 april 2011. De huidige procedure heeft geen abnormale vertraging opgelopen.

Er kan aldus nog steeds een herstelmaatregel worden opgelegd. De leeftijd van een onvergunde constructie is geen relevant ruimtelijk criterium. De situatie ter plaatse en het planologisch kader van het kwetsieuze perceel zijn dat wel. Het staat vast dat de constructies die het voorwerp uitmaken van huidig dossier onvergundbaar zijn en blijven gezien hun ligging in ruimtelijk kwetsbaar gebied, zodat zij niet enkel en alleen wegens het tijdsverloop gedoogd zouden kunnen worden.

5. Wettigheid van de herstellvordering

Beklaagden stellen dat de herstellvordering ongegrond is en onvoldoende is gemotiveerd en dat zij bijgevolg onwettig is.

Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering op haar interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust.

De rechtbank is van oordeel dat de bestuurlijke overheid met de vereiste onpartijdigheid een keuze heeft gemaakt tussen de verschillende in artikel 6.1.41 VCRO bedoelde wijzen van herstel. De beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur om de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen is genomen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening. De vordering steunt niet op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening noch op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De stedenbouwkundig inspecteur haalt aan dat de constructies binnen het gewestplan binnen de grenzen van een natuurgebied liggen. De voorschriften die binnen natuurgebied van toepassing zijn, zijn beschreven in art. 13 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Lezing van betreffend artikel toont aan dat de door beklagden uitgevoerde werken niet voldoen aan de daarin opgenomen vereisten en dat de constructies alleszins niet werden verricht in het kader van het behoud, de bescherming en/of het herstel van het natuurlijk milieu. Het kan niet worden betwist dat de constructies in strijd zijn met de gewestplanbestemming en dat de bestaande toestand gevoelig afwijkt van de vroeger bestaande toestand, waardoor de goede ruimtelijke ordening ernstig wordt geschaad.

Sedert de opbouw van de constructies door beklagden en sinds de eerste vaststellingen is er enig tijdsverloop geweest, doch dit neemt niet weg dat een herstel in de oorspronkelijke toestand ook vandaag nog redelijk voorkomt. In casu kan een minder ingrijpende herstelmaatregel, zoals het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken, niet het nodige soelaas bieden gelet op de aard en omvang van de overtreding en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening die dit met zich meebrengt. Het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

Beklaagden mogen niet vergeten dat zij gedurende vele jaren onvergundbare en dus door de wet strikt verboden werken hebben in stand gehouden en daarvan genot hebben gehad. Zij hebben welbewust de wet overtreden en moeten zich bewust zijn geweest van de risico's die zij daarbij hebben genomen.

Op grond van alle gegevens in het dossier en de concrete omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de stedenbouwkundig inspecteur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing de door hem gevraagde herstelmaatregel te vorderen. De private belangen van beklagden worden door het herstel niet zwaar benadeeld tegenover het algemeen belang van de goede ruimtelijke ordening.

6. Toekenning herstellvordering – termijn - dwangsom

Nu in de persoon van beide beklagden de feiten bewezen zijn, dient te worden ingegaan op de herstellvordering desbetreffend van de stedenbouwkundig inspecteur zoals uitvoerig gemotiveerd in diens vordering tot herstel van 28 september 2001. Deze herstellvordering is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de beperking van de vervolgde feiten, op gepaste, maar noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door beklagden gepleegde misdrijven. Zij is gebaseerd op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk, ook al is het onduidelijk wat precies de voorafbestaande toestand was. Vaststaat dat beklagden tal van werken hebben uitgevoerd waarvan zij zelf hebben toegegeven dat deze het uitzicht van de bestaande woning aanzienlijk hebben gewijzigd.

Het is niet de rechter die de aard van de herstelmaatregel bepaalt, maar wel de bevoegde overheid, noch heeft de rechter te oordelen over de opportuniteit ervan. De rechtbank is van oordeel dat de gevorderde maatregel verantwoord is en er geen andere maatregel in de plaats kan worden gesteld.

De termijn voor het herstel dient te worden bepaald op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest. Beklaagden wordt zo de nodige tijd verschaft om zich aan de hen bij dit vonnis opgelegde verplichtingen te conformeren.

Het volledige herstel in deze zaak houdt in:

- de complete afbraak, incl. de (betonnen) fundering van de wederrechtelijk opgerichte nieuwbouwwoning met een totale oppervlakte van ca. 142m². Het betreft hier een woning in verdiepingsvorm, opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelsteen en hout. Aan de voorzijde werd een "galerij" in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De kroonlijsthoogte varieert tussen de 2,20m en 4,50m. De hellende akten zijn afgewerkt met pannen;
- het volledig opbreken van een wederrechtelijk aangelegd terras in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;
- de totale afbraak van een wederrechtelijk opgerichte open opslagruimte (afdak) gebouwd in hout en deels geprofileerde staalplaat met een oppervlakte van ca. 3m x 6,30m en hoogte van ca. 2,40m, afgedekt met eternieten golfplaten. Deze open opslagruimte bevindt zich achter de woning en werd ingeplant op de perceelsgrens;

- het volledig verwijderen, rechts van de woning, van het wederrechtelijk aangelegde zwembad met ploeterbad met een totale oppervlakte van ca. 70m² en het terug opvullen, met streekeigen grond, van de achtergebleven kuil;
- de volledige verwijdering, rechts van het zwembad, van de wederrechtelijk geplaatste caravan met een oppervlakte van ca. 3m x 8m;
- de volledige verwijdering van alle uitheemse struiken en coniferen die wederrechtelijk op de kwestieuze terreinen werden aangeplant.

Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient te worden bepaald op een bedrag van 125 euro per dag vertraging indien door beklagden niet vrijwillig wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals hierboven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hierboven vermelde hersteltermijn, in zoverre het huidige vonnis vooraf werd betekend.

Het is niet wenselijk om deze dwangsom in tijd te beperken. Immers, de dwangsom wordt opgelegd aan de veroordeelde partij teneinde de uitvoering van de maatregel met het oog op de stopzetting van het misdrijf te waarborgen.

Gezien de artikelen hierna vermeld, door de Voorzitter ter zitting aangeduid:

Wetboek van rechtspleging in strafzaken: art. 194, 185.

Strafwetboek : art. 40, 66.

Art. 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003.

Wet 1/8/1985 art. 29 – KB 18/12/1986 – gew. Wet 24/12/1993 art. 1, 2° - KB 19/12/2003

KB 28/12/1950 art. 91, 2° lid – gew. KB 23/12/1993 art. 1 – gew. KB 11/12/2001 – gew. Wet 22/04/2003

Wet 5/03/1952 art. 1 – gew. Wet 24/12/1993

Wet van 15.6.1935: art. 11, 12, 14, 23, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41.

OM DEZE REDENEN:

De Rechtbank, uitspraak doende op tegenspraak.

Na de zaak te hebben hernomen voor deze zetel.

Heromschrijft de tenlastelegging als volgt:

“Te *op hierna vermelde data*

Op de percelen aldaar gelegen gekadastreerd
met respectievelijke oppervlakten van 5a12ca, 2a10ca en
8a40ca, eigendom van de huwgemeenschap
ingevolge akte verleden door notaris te op 18.00.1980

1. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), en/of bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie),

in casu

- een woning in pseudo Spaanse bouwstijl met volgende kenmerken: de woning in verdiepvorm is opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelstenen en hout, aan de voorzijde is er een galerij in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De oppervlakte van de totale constructie bedraagt ca.
- een terras aangelegd in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;
- een inrit naar een onderliggende garage naast de woning, voorzien van een keermuur in gevelstenen over een lengte van ca. 8,30m en voorzien van een betonnen vloerdek;
- een open opslagruimte gebouwd in hout en staalplaat;
- een zwembad met een oppervlakte van 70m²

van 15 juni 2001 tot datum van de inleidende dagvaarding te hebben in stand gehouden.

2. bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hiernavermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), en/of bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie),

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

in casu

- een woning in pseudo Spaanse bouwstijl met volgende kenmerken: de woning in verdiepvorm is opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelstenen en hout, aan de voorzijde is er een galerij in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De oppervlakte van de totale constructie bedraagt ca.
- een terras aangelegd in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;

- een inrit naar een onderliggende garage naast de woning, voorzien van een keermuur in gevelstenen over een lengte van ca. 8,30m en voorzien van een betonnen vloerdek;
- een open opslagruimte gebouwd in hout en staalplaat;
- een zwembad met een oppervlakte van 70m²

van 15 juni 2001 tot datum van de inleidende dagvaarding te hebben in stand gehouden.

Verklaart eerste beklagde schuldig aan het hem ten laste gelegde feit en veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 200 euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 1.100 euro.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald in art. 40 Sw de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.

Verklaart tweede beklagde schuldig aan het haar ten laste gelegde feit en veroordeelt haar hiervoor tot een geldboete van 200 euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 1.100 euro.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald in art. 40 Sw de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.

Verplicht elk van de beklagden bij toepassing van artikel 29 van de Wet van 01.08.1985, gewijzigd bij de Wet van 22 april 2003, het K.B. van 19 december 2003 en het K.B. van 31 oktober 2005 tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 van de Wet van 01.08.1985.

Legt aan elk van de beklagden overeenkomstig artikel 91, tweede lid van het KB van 28.12.1950, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van 31,28 euro.

Veroordeelt beide beklagde hoofdelijk tot de strafkosten, deze tot op heden begroot op 241,71 euro.

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt beide beklagden tot het herstel van de plaats, namelijk de percelen gelegen te gekadastreerd met respectievelijke oppervlakten van 5a12ca, 2a10ca en 8a40ca, in de vorige toestand, hetgeen impliceert:

- de complete afbraak, incl. de (betonnen) fundering van de wederrechtelijk opgerichte nieuwbouwwoning met een totale oppervlakte van ca. 142m². Het betreft hier een woning in verdiepingsvorm, opgericht in betonblokken en deels afgewerkt met gevelsteen en hout. Aan de voorzijde werd een "galerij" in baksteen gebouwd en een dakoversteek voorzien met 2 steunpalen. De kroonlijsthoogte varieert tussen de 2,20m en 4,50m. De hellende akten zijn afgewerkt met pannen;

- het volledig opbreken van een wederrechtelijk aangelegd terras in tegels met een oppervlakte van ca. 80m² aan de achterzijde;
- de totale afbraak van een wederrechtelijk opgerichte open opslagruimte (afdak) gebouwd in hout en deels geprofileerde staalplaat met een oppervlakte van ca. 3m x 6,30m en hoogte van ca. 2,40m, afgedekt met eternieten golfplaten. Deze open opslagruimte bevindt zich achter de woning en werd ingeplant op de perceelsgrens;
- het volledig verwijderen, rechts van de woning, van het wederrechtelijk aangelegde zwembad met ploeterbad met een totale oppervlakte van ca. 70m² en het terug opvullen, met streekeigen grond, van de achtergebleven kuil;
- de volledige verwijdering, rechts van het zwembad, van de wederrechtelijk geplaatste caravan met een oppervlakte van ca. 3m x 8m;
- de volledige verwijdering van alle uitheemse struiken en coniferen die wederrechtelijk op de kwestieuze terreinen werden aangeplant.

en dit binnen het JAAR, na het in kracht van gewijsde gaan van deze beslissing, en beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar, of de burgerlijke partij(en) ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op kosten van beklaagden kan voorzien.

Zegt dat de overheid of de burgerlijke partij(en) die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan of te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat gehouden zijn alle
uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt voor het geval dat aan de
veroordeling tot herstel niet wordt voldaan binnen de gestelde termijn, tot betaling aan de stedenbouwkundig inspecteur van een dwangsom van 125,00 euro per dag, mits voorafgaande betekening van het vonnis.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklaagde bevat alsook de vermelding van de Rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand te stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting de derde april tweeduizend en twaalf.

Alwaar aanwezig waren:

alleenzetelend Rechter,
Substituut Procureur des Konings en
ged. Griffier (MB. 5.12.2011- BS.9.12.2011).